Şeriatı Hakim Kılmanın Bedelini Kim Ödeyecek?

Şehid Şeyh İbrahim Er-Rubeyş

24 Oca, 2018

https://ilimvecihat.com

Allah’ım Sana hamdolsun. Bizleri fıtrat üzere yarattın ve İslam üzere yetiştirdin. İmanı bizlere sevdirdin; küfrü, fıskı ve fücuru bizlere kerih gösterdin. Sana hamdolsun. Bizleri yol gösteren kullarından kıl.

İslam nimeti mahlûk olan diğer hiçbir nimet ile kıyaslanamaz. Çünkü İslam kişinin yaratılmasının sırrıdır. İnsandan bu nimet çekilip alındığı zaman hayvanlardan bir farkı kalmaz. Şair ne güzel de söylemiş:

Bu ne güzel bir dindir! Keşke onu koruyan erkekler olsa

Bu ne yüce bir dindir! Keşke aziz kılınsa

Bu din öyle yüce bir dindir ki hayatın her alanını tanzim etmiş, genel maslahatlar ile özel maslahatları müthiş bir şekilde dizayn etmiştir. İnsanın günlük hayatının her saatinde İslam mevcuttur. Yatağından kalkıp tekrar yatağa girinceye kadar İslam insanın hayatına hükmeder.

Hatta İslam insanı uykuda bile kuşatmıştır. Nitekim İslam’da rüyaların bir itibarı vardır. Bazı rüyalar vardır ki bu rüyaların İslam nezdinde bir değeri yoktur. Bazı rüyalar vardır, bu rüyalar ile insan sevinir ve müjdelenir. Bazı rüyalar da vardır ki insanın bundan temizlenmesi ve arınması gerekir.

Kardeşim! İnsan hayatını böylesine düzene koyan başka bir din (sistem) biliyor musun?

Hakiki Müslüman tereddüt etmeden Allah’ın emirlerine boyun eğen, asla ve kat’a kendi görüşlerini veyahut kendisi gibi mahlûkların görüşünü Allah’ın ve Rasûlü’nün önüne geçirmeyen kişidir.

Hakiki Müslüman Allah’ın emirlerine itaat ederken tereddüt etmez. Onun bu emirlere teslim olması için bu emirlerin Allah katından olması onun için yeterlidir. Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Allah ve Rasûlü bir işe hükmettiği zaman, mü'min bir erkek ve mü'min bir kadın için o işte kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Kim Allah'a ve Rasûlü'ne isyan ederse artık gerçekten o apaçık bir sapıklıkla sapmıştır.” [1] Bu hususta Allah *(azze ve celle)*’nin emirleri karşısında nefislerde bir darlık, sıkıntı ve teslimiyetsizlik asla olmamalıdır.

Hakiki Müslüman, Allah’a tam bir ubudiyyet ile ibadet eder ve asla dinin emir ve yasaklarında herhangi bir fark veya ayrım gözetmez. Örneğin; dinin ictimai hayatla ilgili kanunlarını kabul edip finans yönündeki emirlerini batıdan almaz.

Veya namazı farz görüp cihadı haram görmez. Müslüman bütün emir ve yasakları Kur'an ve Sünnetten alır ve asla ayrım yapmaz.

Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Ey iman edenler! Hep birden silm'e girin. Sakın şeytanın peşinden gitmeyin. Çünkü o, apaçık düşmanınızdır."*** [2] İbn-u Kesir *(rahimehullah)* bu ayetin tefsirinde şöyle söyledi: ***"Allah, kullarına İslam'ın bütün kollarına sımsıkı sarılmayı ve bu dinin bütün emirlerini güçleri nispetince yerine getirmeyi ve bütün nehiylerinden sakınmayı emretmiştir."***

Şeriatın emirlerine karşı herhangi bir bahane ile sorumsuzca davranmak kişide Yahudileşme temayülünün var olduğunu gösterir. Allah *(azze ve celle)* bu hususta şöyle buyurmaktadır: ***"Yoksa siz kitabın bir bölümüne iman edip bir bölümünü inkâr mı ediyorsunuz?"*** [3] Hiç şüphesiz istikamet üzere seyreden bir kul Rabbinin emirlerinin tamamına ayrım yapmaksızın aynı sorumluluk bilinci ile yaklaşır.

İstikamet üzere olan bir kul Rabbinin emirlerini Âdemoğlunun safsatalarına kulak vermeden iman eder ve tasdik eder. O Rabbinin şu sözleri ile amel eder: ***"Haydi, kâfirlerin hoşuna gitmese de Allah'a, Allah için dindar ve ihlâslı olarak dua edin!"*** [4]

Hâlihazırda İslam ümmetine korkunç bir savaş başlatmış olan kâfir milletler, Müslümanların dinlerinin bazısı ile amel etmesine engel olmazlar. Müslümanlar şahsi olan İslami şiarları yerine getirmekle yetinirse onlarla selam içerisinde yaşar ve bu onlar nazarında bir problem teşkil etmez. Velev ki selam vermeden namaz kılsın, iftar etmeden oruç tutsun. Onları asıl tedirgin eden şey, Müslümanların dinlerine sımsıkı sarılmalarıdır. Onları tedirgin eden şey, Müslümanların namazı, orucu, cihadı, vela ve bera akidesini birbirinden ayırmadan hepsine aynı sorumluluk bilinci ile yaklaşmasıdır. İşte bu gerçekleştiği anda kâfir toplumlar için tehlike sirenleri çalmaya başlar ve kendilerini müdahaleye mecbur hissederler.

Allah *(azze ve celle)* "***Ey iman edenler! Hep birden silm'e girin."*** dedikten hemen sonra ayetin devamında şöyle buyuruyor: "***Sakın şeytanın peşinden gitmeyin. Çünkü o, apaçık düşmanınızdır."*** [5] Şeytan asrımızda bazı Müslümanların zihinlerini bulandırdı. Onlardan kimileri Allah *(azze ve celle)*'nin bazı emirlerini ya kâfirlerden korktukları için ya da kınanmaktan çekindikleri için terk ettiler.

Hiç şüphesiz asrımızın belki de en büyük rezilliği biz Müslümanların hayatlarında şeriatın hâkim olmaması ve kâfirlerin askerî, iktisadî ve fikrî

olarak bizlere hâkimiyet kurarak kendi beşerî ve mabud olan kanunlarını bizlere dayatmalarıdır. Müslümanlar bu acı vakıaya öylesine boyun eğdiler ki ta ki Müslümanların vakıasında şeriata muhakeme olma mefhumu birçok Müslümanın cahili olduğu gerçeklerden addedildi. Ardından, kendileri fikrî olarak laik olmasalar da statüko onları böyle yaşamaya mecbur bıraktı.

Batı, İslam Dininden müthiş bir korku ile korkuyor. Yanlış anlaşılmasın, onlar namazdan veya zekâttan korkmuyorlar. Onlar, İslam Dininin kâmil bir şekilde yeryüzünün herhangi bir parçasında hâkim olmasından korkuyorlar. Çünkü böyle bir şeyin var olmasıyla birlikte onların sultanlığının çok sürmeden Âlemlerin Rabbinin Sultanlığı altında eriyeceğini biliyorlar. Onlar bunun artık Müslümanlardan el etek çekmeleri gerektiğini ve Müslümanların zenginliklerini yalnızca karşılığı ile alacakları manasına geldiğini iyi biliyorlar. Onlar tüm bunları çok iyi idrak edebiliyorlar. Bu nedenle asla şeriatın hâkim olmasına izin vermeyecekler ve bu uğurda tüm imkânlarını istihdam edecekler.

Müslümanların birçoğu bu gerçekten gafil kaldılar veya öyle göründüler. Birçoğu şeriatın bedelsiz bir şekilde minberde okunan hutbelerle veya haftalık yapılan ahlak vb. konulu dersler ile hâkim kılınabileceği algısına kapıldı. Hatta aramızdaki bazı düşünürler despot yöneticileri devirmeyi başaran halkların gerekli bilincin oturtulmasının ardından kendi hükümetlerine şeriatı hâkim kılmaları konusunda baskı yapabileceği kanaatine vardılar.

Doğrusu onların bu sözlerinin doğru olmasını ne kadar da çok isterdim. Lakin vakıada hâlimizi müşahede eden herkes görecek ki bu, gerçekten olanaksız bir şey. Batı şunu kabul edebilir: Kukla bir yönetici gider, onun yerine eskisinden daha az itaat eden bir kukla gelebilir. Lakin önceki kuklanın yerine batının sultasını toplumun üzerinden kaldıracak ve yeryüzünde Allah'ın şeriatı ile hükmedecek bir hâkimin gelmesini asla kabul etmez.

Bir gün faziletli insanlarla oturduğum bir mecliste onlardan bir tanesine bir soru sordum: "Sence şeriat uğrunda savaşılmadan hâkim kılınabilir mi?" "Evet" diyerek cevap verdi ve ardından Allah Rasûlü ***(sallallahu aleyhi ve sellem)***'in kâfir ümmetlerin liderlerine gönderdiği mektupları ve elçileri tezine delil olarak sundu.

Şaşırdım ve kendi kendime dedim ki: "Ben Allah Rasûlü'nün mektuplarını biliyorum lakin bu adam vakıadan bayağı bir uzak."

Seyyid Kutub *(rahimehullah)* şöyle söyledi: "Keşke İslam'ın hükümlerinin ilk insanlara arz edildiği zamandan bugüne kendilerine İslam'ın arz edildiği toplumları bir anda şeriata muvafık bir hâle dönüştürebilecek kolay bir yol

olsaydı. Ancak bu ‘keşke’den öteye gitmiyor. İnsanlar cahiliyenin karanlığından ve tağutlara kulluktan yalnızca ve yalnızca ilklerin yürüdüğü o zorlu ağır ve yavaş olan yoldan çıkartılır. Bu yol ki; önce tek bir kişi ile başlar. Ardından bir grup ile devam eder. Sonra bu grup cahiliyenin karşısında durmak için harekete geçer ve Allah onlar ile kavimleri arasında hüküm verip onları yeryüzünde hâkim kılana kadar imtihanlara maruz kılar. Ardından insanlar bölük bölük İslam’a girerler.”

Bir diğer grup ise batının şeriattan razı olmayacağını anladılar ve şeriatın cüz’i bir kısmını gene batının izni ile hâkim kılmaya çalıştılar. Seçim sandıkları başında izdihamlar yaşandı ve bunu Allah yolunda cihad diye isimlendirdiler. Sonrasında Allah’ın dışında kanunlar koyan meclislerde bulunmak için yarışır hâle geldiler. Allah’ın şeriatının üstünde görülen düsturlara ihtiram edeceklerine dair küfür sözleri ile yeminler etmeyi caiz gördüler. Tabi bununla Allah’ın şeriatına mutabık kanunlar çıkartmayı umuyorlardı. Ancak onlar bu yolla şeriatı hâkim kılsalardı bile bu şeriatı Allah’ın emri ile değil çoğunluğun kararı ile hâkim kıldıklarını göz ardı ettiler. Peki, biz Allah’ın şeriatını hâkim kılmak için O’nun düşmanlarına fikirlerini sormak zorunda mıyız? Ayrıca şeriatın düşmanı olan bir düstura ihtiram edeceğimize dair yemin ettikten sonra nasıl olur da Allah’ın şeriatını hâkim kılarız?

Bir diğer grup ile şeytan şöyle alay etti:

Onlar şeriatı hâkim kılmadan önce batının razı edilmesi gerektiğine kendilerini inandırdılar. Ardından batıya yaranmaya ve onunla koalisyonlar kurup, hakikatte kendilerinin İslami bir devlet murad etmediklerini ilan ettiler. Bu yolla başa geldikten sonra asıl şeriatı hâkim kılabileceklerini zan ettiler. Peki, velev bu insanlar bu yolla hâkimiyet kurup şeriatı ilan etselerdi, sarih ve galiz olan bu küfre bulaştıktan sonra hâkim kılacakları şeriattan Allah razı gelir miydi?

Cezayir’deki İslami Selamet Partisi’nin başına gelenler Allah’ın şeriatını gerçekten hâkim kılmak isteyen Müslümanların zihninde sürekli yerini koruması gerekir. Hakikatte o partinin azaları herhangi bir saldırı hazırlığında veya darbe girişiminde bulunmadılar. Kâfirler aleyhine savaş da ilan etmediler. Mücerred olarak seçimlerin ardından İslami bir hükümet kurulacak kaygısı oluşunca din düşmanları olaya direkt askeriye ile dâhil oldular. Ardından seçim ile kurulmak üzere olan hükümete darbe yapıldı. Batı anında duruma hâkim oldu ve bu minvalde herhangi bir çalışma yürütülmesine asla izin vermedi.

İslami herhangi bir hareket zuhur ettiği anda hemen batı bunu susturmak

veyahut imajını lekelemek için bütün mecallerde korkunç saldırılara başvuruyor. Taliban Devleti kurulduğu zaman Şeyh Usame bin Ladin'i teslim etmedikleri gerekçesiyle neredeyse bütün haçlı ülkeleri korkunç bir sefer başlattı. Irak'ta Irak İslam Devleti direniş gücü olduğu için değil, Allah'ın şeriatını hâkim kılmayı hedeflediği için aleyhine savaş başlatıldı. Somali'de mahkemeler artık şeriat ile hükmedeceğini ilan ettikten sonra işgalci Afrika kuvvetleri Somali'yi işgal etti.

Ve Yemen! Husiler birçok bölgeyi ele geçirdi. Var olan hükümet onlara karşı komik bir savunma sergiledi. Lakin ne zaman ki Ensaru-ş Şeri'a ufak bir bölge ele geçirip orada şeriat ile hükmedeceğini ilan edince bütün küfür devletleri ardı ardına saldırılar düzenlediler. Kukla hükümet bir anda Hüsiler ile bir ateşkes imzalayıp savunma hattında olan birliklerini Ensaru-ş Şeri'a ile savaşmaları için yönlendirdi. Bölge, içerisinde yaşayan sivillere aldırılmaksızın yerle bir edildi. Bu saldırılarda ölen kadın ve çocukların tek günahı, onların şerait ile yönetilen bir bölgede yaşamalarıydı. Aslında savaş şeriat ve onun yardımcılarına açılmıştı. Eğer gerçekten dertleri ülkenin selameti ve huzuru olsaydı bu saldırıların aslen ülkenin huzurunu ve istikrarını bozan ve hâkim olduğu bölgelerde Sünnilere kan kusturan Husilere yöneltilmesi gerekirdi.

Hadi Afganistan'daki garibanlar onların deyimiyle teröristleri ağırladıkları için saldırıya uğradılar, Irak'taki Sünniler onların deyimiyle aslında barış ve huzur getirmek için Irak'a gelen ABD ile savaştıkları için saldırıya uğradılar. Somali ve Yemen'dekiler yakınlarında dönen petrol ticaretini tehdit ettikleri için saldırıya uğradılar. Peki, hâlihazırda Şam topraklarında cihad eden Nusret Cephesi'nin ne günahı var? Onun diğer direniş gruplarından farkı ne? Neden dünya terör listesinde adları var. Oysa o topraklarda herkes Nusayri rejimi devirmek için savaşıyor. Bunun tek sebebi, Nusret Cephesi'nin Allah'ın şeriatından başkası ile tatmin olmayacağıdır.

Doğrusu, bizim nesebimizden olan bazı zavallılara yazık! Onlar Nusret Cephesi'nin cesaretine, savaştaki başarısına hayranlar ve kaygıları düşmanların onlara galip gelmesi değil, Nusret Cephesi'nin olası bir temkinde şeriatı hâkim kılacak olmasıdır. Allah haçlıların köpekliğini yapanları kahretsin!

İşte Mali'deki Ensaru-d Din Cemaati. El-Kaide ile hiçbir organik bağı bulunmuyor. Petrol taşıyan yük gemilerini de tehdit etmiyor. Bulunduğu bölgede altın, yakut, elmas vb. madenler de bulunmuyor. Çölün ortasında hâkim olduğu bölgede Allah'ın şeriatını uyguladığı için aleyhine bir savaş başlatıldı. Ülke içerisinde yaşayan farklı din mensuplarının güvenliğini tehdit ediyor söylemini var sayarsak, işte Husiler yıllardır kendi mezhebinden olmadığı için Sünnilere kan kusturuyor. İşte Sudan'ın güneyindeki

Hristiyanların Müslümanlara yaptıkları eziyetler ortada. Bu şefkat, bu rahmet neden sadece birileri şeriat isteyince devreye giriyor? ***"Onlardan, sırf, göklerin ve yerin mülkü kendisine ait olan, Azîz ve Hamîd olan Allah'a iman ettikleri için intikam aldılar."***[6]

Haçın kullarına sormamız gereken soru şu: "Neden Mali'nin kuzeyinde yaşayan Müslümanlar Sudan'ın güneyinde yaşayan Hristiyanların gördüğü muameleyi görmüyor? Yoksa siz kanunlarınızı sadece Müslümanların aleyhine olduğunda mı kutsallaştırıyorsunuz?"

Mekkeli müşrikler de böyleydi. Onlardan bir tanesi babasının katilini Mescid-i Haram'ın yanında gördüğü zaman ona ilişmezdi ancak kardeşi Müslüman olunca hepsi birden Mescid-i Haram'ın yanında babalarının evladını öldürmek için toplanırlardı. Çünkü onların derdi İslam'dı.

Bütün Müslümanlar şeriatın gölgesinde yaşamayı umar. Eğer böyle bir temennisi olmayan bir Müslüman varsa gitsin imanını gözden geçirsin; çünkü Allah *(azze ve celle)* şöyle buyurdu:

"Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz -Allah'a ve ahirete gerçekten inanıyorsanız- onu Allah'a ve Rasûl'e götürün"[7]

Asıl üzücü olan şey, kuruntuları değil de hedefleri arasında Allah'ın şeriatını yeryüzünde hâkim kılmak olan ve bu uğurda vakitlerini ve mallarını harcayan insanların yanında bu uğurda canını ortaya koyan insanların ciddi derecede az olmasıdır. Hepsine söylemek istediğim bazı sözler var.

Hâlihazırda yaşadığımız vakıa bize gösterdi ki dünya şeriatı isteyenlere korkunç bir savaş başlattı, velev ki bu iddiadan öteye gitmese bile. Hâl böyleyken tevhid bayrağı yalnızca ve yalnızca muvahhidlerin kafataslarının üzerinde dalgalanabilir. Ülkelerde yalnızca şeriatın yardımcılarından ihtiyaç duyulan kan alındıktan sonra şeriat ile hükmedilir. O zaman her şeriat iddiası taviz vermediği sürece Evrensel Koalisyon Güçleri tarafından tehdit altında ve savaş ile burun burunadır.

İslam ümmeti ciğer parelerini şehid olarak takdim etmediği sürece şeriatın gölgesinde nimetlenemeyecek!

Bizi tanıyan ölümü biz de iyi biliriz!

O bizden bir aldı biz ona savaş açtık!

Çeşitli yollarla içine daldık!

O bizden yedi biz onu parçaladık!

Kimi halkların ölümü diğerlerini diriltir

Kimi zaman tamamlanmak için bölünmek gerekir

İşte bak! Bazı yıldızlar söndü

Diğer yıldızlar parıl parıl parlasın diye

Hani ağaçları budaman gerekir ya

Daha fazla yeşillensin, daha bir gürleşsin diye

Şeriatı hâkim kılmak isteyenlerin bu uğurda elindeki bütün helal vesileler ile davete sarılması gerekir. Tabi bununla beraber karşılaşacağı zorluklara karşı hazırlık yapması gerekir. Çünkü biz buzullara gidip orada şeriatı hâkim kılmak için koşturacak olsak kâfirler oraya da gelip bizimle orada savaşır. O zaman onların hâkim olduğu topraklarda şeriatı hâkim kılma isteğimize karşı neler yapacaklarını siz düşünün!

Her kim de bu uğurda hazırlık yapamıyorsa, şeriata oturarak ulaşılamayacağını ve bu uğurda fedakârlık yapılması gerektiğini şeriatın yardımcılarına vaaz etmesi gerekir. Çünkü var olan laik düzen yalnızca ve yalnızca Müslümanlar kanlarından fedakârlık yaptıkları takdirde İslam şeriatı ile değişebilir. Ki bu şeriatı isteyen bir kişinin yapabileceği en asgari fedakârlıktır.

Eğer birisi şöyle söylerse; "Bizleri nasıl içerisinde kâfirlere karşı savaş nidaları olan bir davete çağırırsınız?" Ona şöyle cevap verin:

"Bunu kâfirler kerih görseler de! Ne yapalım, şeriatı hâkim kılmak için kâfirlerin bize izin vermesini mi bekleyelim?" Eğer bunu iddia ediyorlarsa vallahi kaybettik ve yok olacağız! Hani nerede bizim Allah'ın şu ayeti ile amel ettiğimiz günler?

"Haydi, kâfirlerin hoşuna gitmese de Allah'a, Allah için dindar ve ihlâslı olarak dua edin!" [8] Hani nerede bizim her namazın ardından tekrar ettiğimiz şu sözün kalbimizde ki etkisi? ***"Allah'tan başka hiçbir İlah yoktur. Biz ancak O'na ibadet ederiz. Kâfirler istemese de, biz taatımızı sırf O'na tahsis ederiz."***

Bu cümlenin manası, bizler Allah'a itaat ederiz, kâfirler istemese de ve bizlere bu uğurda savaş açsalar da demek değil de nedir?

Başımıza gelen afetlerden bir tanesi de, şeriatı arzulayan söylemlerin ardından başa gelen musibetler kâfirlere boyun eğmemizi caiz kılıyor zannına kapılıp artık uğrunda canlarımızı bile veririz diye atıp tuttuğumuz davamızdan tenezzül etmemizdir. Doğrusu merak ediyorum, acaba kâfirler bizlere Ramazan orucunu tutmamamız için baskı kurup aleyhimize toplansalar aramızdan birileri onlara bu hususta boyun eğmenin caiz olduğunu sayıklayacak mı? Hayır! Bilakis bize kalsa şöyle söylerdik: "Biz ölsek de oruç tutacağız!" Doğrusu bu emirlerin hepsi Allah katında eşittir. Hatta şeriatın hâkim kılınmasını emreden ayetler insanların oruç tutmasını vacip kılan ayetlerden çok çok fazladır. O zaman bu hususta Yahudilere benzemekten olabildiğince kaçınmamız gerekir. Nitekim onlar hakkında şöyle söylenmişti: ***"Yoksa siz kitabın bir bölümüne iman edip bir bölümünü inkâr mı ediyorsunuz?"***[9]

Şeriatın hâkimiyeti yolunda birçok ölü ve yurdundan çıkarılmış insanlar olacaktır. Şairin dediği gibi:

İşte izzetin karşılığı budur

Ki zaten izzet bundan başkası ile elde edilmez

Bu her şeyden önce Allah-u Teâlâ'nın emridir. Ayrıca bu karşılık aynı zamanda Yahudilerin Mescid-i Aksa'dan çıkarılması için ve Nusayrilerin Şam topraklarından çıkarılması için gerekli olan karşılıktır. Nitekim bu bedel ile biz NATO güçlerini mahzun ve alçak bir şekilde iki nehrin bulunduğu topraklardan (Irak'tan) def etmiştik. Hâlâ daha bedeller ödemeye ihtiyacımız var. Bu, günler veya aylar içerisinde gerçekleşmeyecek. Doğrusu çok büyük fedakârlıklara ihtiyaç var. Ümmet korkunç bir kuyuda mahsur hâlde ve çıkış gerçekten de sanıldığı kadar kolay olmayacak.

Asrımızda bize isabet eden musibetlerden bir diğeri ise Mısır'da kurulan parlamentoya ve yapılan seçimlere dâhil olmaya âlimlerin iki zararın en hafifi kaidesi ile cevaz vermeleridir. Bu şirke cevaz veren âlimlere şu soruyu sormak istiyorum: "Ey Âlimler! Acaba şeriatın tekrar hâkim kılınması için davet çalışması yapmak, bu uğurda cihad etmek ve hazırlık yapmak Allah'ın dininden daha çok ta'zim edilen bu düstura muvafakat etmekten daha mı şerli ki siz ikinci seçeneğin caiz olduğunu söylediniz? Yoksa sizin amel cetvelinizde cihad etmek gibi bir program yer almıyor mu?"

Şeriatı hâkim kılma yolunda çok fazla şehid vereceğiz. Lakin insanların cihad ilan ettikten sonra ellerinde tevhid bayrakları ile şehid düşmeleri onların kâfirlere boyun eğip koyunlar gibi kesilmelerinden daha hayırlıdır. İnsanlar ne ölümden kurtulabildiler ne de Allah'ın emrettiğini O'nun istediği vecih üzere

yerine getirebildiler. Dinin üzerine perdeler çekiliyor. Bir nesil İslam üzere yetiştiğini zannediyor ancak Kelime-i Tevhid'in ne manaya geldiğini idrak etmiyor. İslam'ın kulpları kulp kulp yok oluyor ve inananlar fark edemiyor.

İbn-u Sehman *(rahimehullah)* şöyle söyledi: "Sen tağuta muhakeme olmanın küfür olduğunu bildiysen, muhakkak ki Allah Kur'an'da küfrün cinayetten daha şerli olduğunu zikretmiştir: "***Fitne öldürmekten daha büyüktür."*** "***Fitne öldürmekten daha şiddetlidir***." Buradaki fitne küfürdür. Uzaklarda ve yakınlarda yaşayan insanların yok olana kadar savaşmaları, Allah'ın Rasûlü'nü gönderdiği şeriatın hilafına hükmeden bir tağutu hâkim kılmalarından daha hafiftir."

İşlerin sonucunu acilen bekleme hastalığı kimilerinde tesir etti ve daha önceki savaş tecrübelerine dayanarak bu uğurda savaşın hiçbir fayda vermediğini savundular. Onlar için yeryüzünde şeriatın hâkim olabilmesi için Allah katından kâfirlerin koalisyonunu bölecek ve bizi onlardan rahatlatıp kendi kendimize hâkim olmamızı sağlayacak bir emrin gelmesi gerekiyor. Bu zayıflığa garip bir teslimiyet ile bağlanmış ve her şeyi acayip bir şekilde oluruna bırakmışlar. Öyle ki cihad için hazırlık bile yapmıyorlar. Onları savaş hakkında konuşurken gördüğünde bu hususta öyle şartlar getirirler ki eğer savaş onların belirlediği acelelikte bizim lehimize sonlanmaz ise biz bu savaşı kaybederiz. Hatta onlardan kimileri bize şöyle söylüyorlar: "Ne İslam'a yardım ettiniz ne de küfrün belini kırdınız!" Subhanallah!

Doğrusu bu adamlar dünya hayatında istikrar içerisinde yaşamaya alıştılar. Onlar için küfür diyarında kâfirlerin hâkimiyeti altında huzur içinde yaşamak şeriatı hâkim kılmak için girilen kaos ortamından daha sevimli. Acaba bu insanlar Hendek Günü Allah Rasûlü *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile beraber olsalardı (ki o zaman insanlar durumun sıkışıklığından ihtiyaç gidermeye bile gidemiyordu) Mekke'de putların gölgesinde huzur içerisinde yaşamayı daha sevimli bulurlar mıydı?

Onlardan kimileri de mücahidleri üç beş tane evin bulunduğu köylerde şeriatı ilan ettikleri veya kısa sürede yıkılan emirlikler ilan ettikleri için ayıplıyorlar. Asıl ayıp onlarındır ki onlar kardeşlerini kâfirlere teslim ettiler ve onların bu hâle düşmesini seyrettiler. Oysa Allah *(azze ve celle)* şöyle buyurmaktadır: ***"Eğer din hususunda sizden yardım isterlerse onlara yardım etmeniz vaciptir."***[10]

Asıl ayıp ve rezillik, kardeşlerinizi yüzüstü bıraktığınız için sizin üzerinizdedir. Onlar şeriatı hâkim kılmak için koşturdular ve küresel küfrün karşısında dimdik durdular. Peki, sorarım size; hangi grup ayıplanmaya daha layıktır?

Son olarak;

İyi bilin ki ey Allah'ın kulları! Şeriatı hâkim kılma davası insanların seçimine sunulabilecek ihtiyari bir dava değildir. Bu, Allah katında kesinleştirilmiş ve vacip kılınmış bir meseledir. Kim bunu kabul ederse işte o Müslümandır. Kim de bunu kabul etmez ise İslam milletinden çıkıp onun dışında bir dine girmiştir. Bizler iki seçeneğin arasındayız, üçüncüsü yok! ***"Yoksa onlar (İslam öncesi) cahiliye idaresini mi arıyorlar? İyi anlayan bir topluma göre, hükümranlığı Allah'tan daha güzel kim vardır?"***[11]

Ortada iki tane seçenek var: Ya şeriat ya da cahiliye kanunları. Kim kızarsa kızsın! Velev ki cahiliye kanunlarının sahipleri onu süslesinler, tepesine bilimin en kalifiyeli elemanlarını yerleştirsinler ve bunu çok güçlü raporlarla desteklesinler, gene de bu onun cahiliye hükmü olduğunu değiştirmez. Zaten bunun başka bir ismi de yok!

Musibetimiz, artık şeriatı savunmak belli bir grubun sloganı olmuş ve onlar öyle tanınıyorlar. Birisi şeriattan konuşmaya başladığında hemen onlardan olmakla itham ediliyor.

Oysa bu Allah'ın dininin ta kendisidir. Bu hakikati büyükler küçüklere, evlat sahipleri evlatlarına anlatmalıdır. Ta ki Müslüman bilmeyerek şirke düşmesin. Allah Müslümanların hâlini ıslah etsin.

"Senin izzet sahibi Rabbin, onların isnad etmekte oldukları vasıflardan yücedir, münezzehtir. Gönderilen bütün peygamberlere selam olsun! Âlemlerin Rabbi olan Allah'a da hamd olsun!"

Tercüme: ***Ebu Mervan el-Halili***

---

[1] Ahzab Sûresi 36

[2] Bakara Sûresi 208

[3] Bakara Sûresi 85

[4] Gafir (Mü'min) Sûresi 14

[5] Bakara Sûresi 208

[6] Buruc Sûresi 8

[7] Nisa Sûresi 59

[8] Gafir (Mü’min) Sûresi 14

[9] Bakara Sûresi 85

[10] Enfâl Sûresi 72

[11] Maide Sûresi 50